

РИБАРЬ.

Единъ хубавъ пролѣтенъ день бай Станчо рекълъ да отиде да си налови риба отъ близкото езеро.

Той носилъ съ себе си и вждицата. Като стигналъ брѣга на езерото потърсилъ подъ камънитѣ червеи; намѣрилъ, закачилъ единъ на вждицата и я хвърлилъ въ езерото, па сѣдналъ да чака дано се улови нѣкоя риба.

Не слѣдъ много врѣме вждицата му се упънала. Бай Станчо помислилъ, че нѣкоя риба се е уловила, затова дръпналъ бърже пърта нагорѣ, и вждицата отскача задъ него.

Тъкмо по това врѣме задъ бай Станча минава готвачътъ Иванъ, който носѣлъ на главата си едно панерче и въ него голѣмъ шаранъ.

Вждицата на рибаря попада на шарана и го закача за главата. Бай Станчо дръпналъ връвта, да види какво е уловилъ. Неговата радостъ нѣмала край, като видѣлъ, че е уловилъ такъвъ голѣмъ шаранъ. Той се разскачалъ весело, взелъ шарана и си тръгналъ. Какво било учудването на бай Станча, като видѣлъ прѣдъ себе си бай Ивана съ празно талурче, който искалъ веднага да му се повърне шарана!

— Бай Станчо, дай ми шарана! Не искамъ такива закачки, че бързамъ!

— Че какви закачки, господине, азъ си уловихъ рибата, тя е моя.

— Брей, твоя ли, чакай азъ да те науча тебе! И спусналъ се да го бие.

Шапката му отлетѣла въ езерото, той оставилъ рибата и се спусналъ подиръ шапката. Бай Иванъ взелъ рибата и си отишълъ. Бай Станчо уловилъ шапката си, но цѣлъ се измокрилъ.

ЮЛИЯ МИЦОВА,

у-ка IV отдѣл. гр. Гор.-Джумая